

Ο καινούργιος άνθρωπος

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

» Χριστός ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρα ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ» **(Εφεσ. 2, 14-16)**

«Ὁ Χριστὸς πραγματικὰ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ εἰρήνη. Αὐτὸς ἔκανε τοὺς δύο ἀντιμαχόμενους κόσμους ἓναν λαὸ καὶ γκρέμισε μὲ τὸν σταυρικό του θάνατο ὅ,τι σὰν τεῖχος τοὺς χώριζε καὶ προκαλοῦσε ἔχθρα μεταξύ τους. Κατήργησε δηλαδὴ τὸν ἰουδαϊκὸ νόμο τῶν ἐντολῶν καὶ τῶν διατάξεων, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μὲ τὸ ἔργο του ἀπὸ τὰ δύο ἐχθρικά μέρη, ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς ἐθνικούς, μία νέα ἀνθρωπότητα, φέρνοντας τὴν εἰρήνη. Κι ἀφοῦ θανάτωσε μὲ τὸν σταυρό του τὴν ἔχθρα, ἔνωσε τοὺς δύο πρῶην ἐχθροὺς σὲ ἓνα σῶμα καὶ τοὺς συμφιλίωσε μὲ τὸν Θεό».

Σε ἀντίθεση με ὅ,τι πιστεύουν οἱ περισσότεροι σὺς καιροὺς μας, οἱ ἄνθρωποι

υπάρχουμε έχοντας για τον εαυτό μας μία κλήση. Αυτήν μας την έδωσε ο Χριστός, όταν δημιούργησε τον κόσμο και τον άνθρωπο. Είναι η κλήση να γίνουμε καινούργιοι άνθρωποι. Να κατανοήσουμε εντός μας ότι έχουμε να λύσουμε το μεγάλο ερώτημα: «υπάρχει Θεός για μας;». Αν η απάντηση είναι καταφατική, τότε προκύπτει ένα δεύτερο ερώτημα. Τι κάνουμε με την ελευθερία που μας δόθηκε να ζητούμε την ενεργοποίηση της εικόνας Του εντός μας, για να φτάσουμε στην ομοίωσή Του; Υπάρχουμε, άραγε, για να βλέπουμε τα πάντα με την προοπτική του εαυτού μας ως ενός μικρού θεού; Του εαυτού μας που, παρότι έχει αρχή και τέλος κατά τον χρόνο της ζωής, εντούτοις πιστεύουμε ότι έχουμε καιρό ή το τέλος δεν θα έρθει ποτέ ή, ακόμη κι αν έρθει, θα είναι τέλος της ύπαρξής μας, ο σωματικός και ψυχικός μας μηδενισμός; Ή, μήπως υπάρχουμε για να συναντούμε τον Θεό και τον πλησίον μας σε μία συνεχή υπέρβαση του παλαιού ανθρώπου, του παλαιού εαυτού, για την οικοδόμηση ενός καινούργιου ανθρώπου, ο οποίος με την αγάπη θα εμπιστευθεί τον Θεό και θα μοιραστεί με τον πλησίον όσο περισσότερα αντέχει, ει δυνατόν τα πάντα;

Αν η απάντηση είναι και πάλι καταφατική, χρειάζεται να κατανοήσουμε και ένα τρίτο σημείο. Ότι η όλη πορεία της ζωής μας θα είναι ένας συνεχής πόλεμος, μία συνεχής σύγκρουση ανάμεσα στον άνθρωπο που θεοποιεί τις αισθήσεις του, θεοποιεί την φύση ως δικαίωμα του ισχυρότερου να ικανοποιεί τις επιθυμίες του, ακόμη και εις βάρος του άλλου, «σαν το μεγάλο ψάρι να κατατρώγει το μικρό» (όπου μεγάλο ψάρι ο ισχυρός οικονομικά, ψυχολογικά, κοινωνικά, σωματικά άνθρωπος, ο οποίος συναντά και συμπράττει με αντίστοιχους της ίδιας

κατηγορίας, και υποτάσσει στις επιθυμίες του κάθε αδύναμο), με την δύναμη ή της εξουσίας ή της χειριστικότητας, και στον άνθρωπο ο οποίος επικαλείται νόμους θεϊκούς, εντολές όχι αγάπης, αλλά τυπικότητας και συμπεριφοράς, για να αποδείξει την υπεροχή του και να αισθάνεται ότι δικαιούται την εύνοια του Θεού. Αυτός ο πόλεμος μάς καθιστά είτε απόμακρους του ουρανού είτε θρησκευτικά αυτάρκεις.

Ο απόστολος Παύλος, γράφοντας στους Εφεσίους, επισημαίνει ότι σ' αυτόν τον πόλεμο δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη άνευ του προσώπου του Χριστού. Ο Χριστός είναι ο νικητής του θανάτου. Συμφιλίωσε έτσι τον νικημένο από τον σωματικό και, κυρίως, τον πνευματικό θάνατο της αυτοθέωσης άνθρωπο με τον Θεό, αλλά και κατήργησε την αυτάρκεια που αισθάνονταν οι τηρητές του μωσαϊκού νόμου, καθώς θεωρούσαν τον Θεό δικό τους και αρνούσαν την εικόνα Του στους άλλους, τους ξένους, τους ειδωλολάτρες.

Ο Χριστός επάνω στον σταυρό ένωσε τον άνθρωπο τόσο με τον Θεό, όσο και τον πλησίον, τον κάθε πλησίον. Έφερε την δική Του ειρήνη. Δείχνει αυτόν τον δρόμο στον καθέναν μας, ώστε να γίνει ο καινούργιος άνθρωπος της αγάπης, της ταπείνωσης, της καταλλαγής, της ειρήνης. Ο άνθρωπος της εμπιστοσύνης σ' Εκείνον για κάθε λεπτομέρεια της ζωής. Όχι ο άνθρωπος της απουσίας του κόπου ή της παραίτησης από τον αγώνα της ζωής, αλλά ο άνθρωπος που θυμάται ότι τα πάντα είναι η αγάπη.

Η ειρήνη του Χριστού έρχεται σε όλες τις πτυχές της ζωής μας. Έρχεται στην ενότητα σώματος και ψυχής, όταν οι επιθυμίες μας δεν λειτουργούν ως άκριτος οδηγός απόλαυσης, αλλά ως χαρά που συνυπάρχουμε, αγάπη και μοίρασμα σώματος και ψυχής, ως κοινωνία δηλαδή προσώπων. Και ειρηνεύουμε εντός μας, για να συνδράμουμε και στην εξωτερική ειρήνη. Διότι αυτός που δεν κινείται με γνώμονα το «εγώ» του, αλλά με την έγνοια για τον άλλο, τον κάθε άλλο, τότε λειτουργεί ειρηνικά. Ακόμη κι αν η αλήθεια πονά, τόσο τον ίδιο όσο και τον συνάνθρωπο, θα την πει, θα την υποστηρίξει, θα παλέψει γι' αυτήν. Με σεβασμό όμως στην ελευθερία του άλλου, ακόμη κι αν αυτό φέρνει λύπη. Γι' αυτό και ο καινούργιος άνθρωπος περνά από τον σταυρό, ακολουθώντας τον Χριστό σε κάθε στιγμή της ζωής.

Κληθήκαμε να γίνουμε καινούργιοι άνθρωποι. Ας μην το λησμονούμε, αλλά με την κοινωνία με τον Χριστό εντός της Εκκλησίας ας κάνουμε κάθε στιγμή καινούργιες αρχές, καινούργια βήματα.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3F9CStU>